

større Glæde, end jeg modtog Lovforslaget, som det kom fra Regjeringens Haand, og jeg har trolig fulgt med og arbejdet med under de forskellige Behandlinger. Jeg billiger aldeles det Princip, hvorpaa Lovudkastet hvilede; men ved tredje Behandling — allerede ved tidligere Afstemninger var jeg i nogen Tvivl om, hvorledes jeg skulde stille mig til Lovudkastet — blev jeg især efter en Afstemning, hvorved et Endringsforslag, hvorpaa jeg lagde megen Vægt, nemlig det angaaende de smaa Kalbs Forbedring, blev forkastet, tvivlsraadig. Smidlertid vilde jeg maaskee endnu have stemt for Lovforslaget, dersom ikke den ene Afstemning var fulgt ovenpaa den anden, hvorved det forekommer mig, at Lovforslaget er blevet aldeles ubrugeligt til at ophyses til Lov. Der var ikke saa Afstemninger af den Slags, men især een, som jeg skal henlede Opmærksomheden paa, et af de vedtagne Forslag, som ogsaa blev omtalt af den foregaaende ærede Taler. Det var det Forslag, der var stillet af den ærede 3die Landstingsmand for 11te Kreds (Frandsen) angaaende Præstegaardsavlingen. Dersom jeg havde Brev paa, at den nuværende høitærede Minister igjennem hele Overgangstiden blev staaende i Spidsen for Kirkens Bestyrelse, skulde jeg rolig have stemt derfor; thi jeg veed, at han kun vilde bruge denne Bestemmelse i ganske enkelte Tilfælde og maaskee slet ikke. Derfor har jeg dog ingen Sikkerhed, og der er ikke engang Rimelighed derfor, og nu er det i Udskiftet saaledes, at det efter Ordlyden og efter afskillige Medlemmers Mening giver enhver tilkommende Kirkeminister Magt til at forvandle en stor Deel af, man kunde gjerne sige alle Landets Præstegaarde til jordløse Huse, hvis Bestidere med Hensyn til de ikke saa af Livets første Fornødenheder ere henviste til Mænd, som de ikke selv kunne vælge, og som kunne være en Slags Idag og en anden Slags imorgen, og det uden at der til denne Bestemmelse er bleven knyttet den store Fordeel, der var knyttet til et andet Endringsforslag, der forresten var meget forskjelligt fra dette, men som dog paa en vis Maade gif i lignende Retning, nemlig at ved Bortforpagtningen Værdien af den stigende Production kom Præstefaldene tilgode. Det var denne Bestemmelse, der slog Hovedet paa

Sømmet, sjsjndt der efter de tidligere Afstemninger ikke behøvedes Meget for at bringe mig til at stemme imod Loven. Jeg skal imidlertid haabe, at den høitærede Minister, hvis Loven ikke skulde blive vedtaget, ikke deraf vil lade sig afsvække fra et andet Aar at forelægge den igjen, og maaskee vil den da faae en bedre Skjæbne.

Frolund: Da jeg agter at stemme mod Loven, ønsker jeg i Korthed at angive de Grunde, der bevæge mig dertil. Jeg ønsker det saameget mere, som jeg ved Omstændighederne blev forhindret fra at stille de Forslag til tredje Behandling, som jeg havde bebudet ved anden Behandling. Den første Anke, jeg har imod Loven, som den foreligger, er den, at hvad der hidtil har været henlagt til Præstefaldene eller til Præsternes Lønning — jeg undtager deraf det frivillige Offer — hvilket jeg anseer for at være Statens utvivlsomme Eiendom, hvorover den maa have fuld Dispositionsrret, er i denne Lov ikke blevet fuldelig anerkjendt som Statens Eiendom. Man har etableret en geistlig Lønningsfond, hvori alle de Indtægter, Præsterne hidtil have oppebaaret, skulle indflyde og hvorfra Lønningerne og de øvrige Beføstninger ved vort Kirkevæsen skulle udredes. Man har nu vel sagt, at denne Lønningsfond skulde optages paa den aarlige Finantslov og at disse Summer altsaa vilde komme under Rigsdagens Botering ligesaa vel som de øvrige Finanser. Men dersom det er Meningen, seer jeg ikke nogen Grund til at etablere nogen særegen Lønningsfond. Vi have jo anordnet forskellige andre Embedsklassers Løse, f. Ex. Toldebedsmændenes, og nyligt Herredsfogdernes, men der har man ikke fundet det nødvendigt at etablere nogen bestemt Lønningsfond. Man har draget de gamle Indtægter ind i Statskassen, og naar man altsaa her vil beholde en geistlig Lønningsfond, som særegen Fond, maa man dermed forbinde en eller anden Mening, som ikke er traadt tydeligt frem. Jeg troer, at derunder skjuler sig den Paastand, der jo endnu har afskillige Forsvarere, at Kirken — et Begreb, der ikke er bleven forklaret — skulde eie disse Eiendomme, og Staten være uberettiget til at disponere